

*”Jag skakar på huvudet
och låter det falla bakåt, tungt.
Han kysser mig,
och vi hör fåglarna sjunga
och en svag vind i trädkronorna
och för övrigt ingenting.”*

Jag har varit här i fem dagar, och det är mitt femte brev till Anders.

Brevlådan sitter i gathörnet. Ändå försäkrar jag mig om att dörren är låst innan jag går dit. Jag kan inte vänja mig av med det.

Grannen kommer gående mot mig på tillbakavägen. Jag hälsade på honom och hans fru för ett par dagar sedan när de lånade mig en cykelpump som jag ännu inte har lämnat tillbaka.

Han stannar framför min farstutrapp med händerna på ryggen.

– Nu ska jag hämta cykelpumpen, säger jag när jag är ända framme vid honom.

– Åh, det är ingen brådska.

Han lutar huvudet tillbaka och kniper ihop ögonen i solskenet.

– Nu kommer vintern, säger han.
– Det kan inte stämma. Det håller på att bli vår nu.
Jag ler mot honom och drar ihop koftan omkring mig.
Han står fortfarande med händerna på ryggen.
– De har lovat snö, säger han.
– Jaså. Det skulle man inte kunna tro.
Längre ner på gatan kan jag se hans fru titta fram i dörren. Hon vinkar åt mig, och jag vinkar tillbaka. Hon pekar upp mot himlen.
– Nu kommer det snö, ropar hon.
Jag tittar upp, och himlen är alldeles blå och utan ett enda moln. Grannen vänder sig om och ser på sin fru, vänder sig åter mot mig.
– Skulle du vara intresserad av billiga ägg? säger han. Jag får dem av min bror.
– Det låter bra.
– Säg bara till. Det är riktigt goda lantägg.
– Tack gärna.
Jag tar upp nyckeln ur fickan och sätter den i dörrlåset.
Han står kvar och ser mig låsa upp.
– När var det du sa att din man kommer ner? säger han.
– Om fyra veckor. Han börjar jobba den första april.
– Det var ju bra.
Han svänger runt och går tillbaka till sin fru.
– Jag kommer in med cykelpumpen senare, ropar jag efter honom.
Han slår ut med handen i luften som tecken på att han

har hört mig och att det inte är någon brådska. Jag öppnar dörren och går in.

Från sovrummet på ovanvåningen är det utsikt över trädgården. Den är väldigt igenvuxen. Det mesta är fortfarande visset och brunt, men det växer snödroppar och vintergäck vid staketet. De förra ägarna har lämnat kvar en vitmålad järnbänk nere på altanen. Färgen har krackelerat, men när det blir varmare ska jag slipa bort den och måla om bänken.

På ena sidan gränsar trädgården mot prästgården med den långa röda trappan på husets gavel. Det hänger en skylt vid sidan av dörren, men jag kan inte läsa bokstäverna härifrån. Det är säkert kontorstiderna och hans namn. Han heter Jens.

På andra sidan kan jag se gårdsplanen inne hos grannen. Det står ett gammalt badkar och en cistern under skärmtaket. En katt ligger ihoprullad i solen.

Jag öppnar fönstret. Vinden tar tag i det, och jag haspar det. Från prästgården hör jag konfirmanderna sjunga; deras röster är ljusa och blandas med prästens mörka. Gammal är kyrkan, herrens hus, sjunger de. Jag lutar mig ut en bit genom fönstret, men jag kan inte se dem där inne. De ska nog konfirmeras till pingst.

Jag låter fönstret stå öppet och går ner till flyttkartongerna som ska packas upp. Vi har över fyrtio stycken totalt.

Det finns inte plats för allt porslinet i köksskåpen. Jag har sorterat bort de sämsta kopparna och tallrikarna och ställt

dem på golvet bakom dörren. Det klirrar när jag går omkring i köket.

Jag öppnar kylen och tar fram leverpastej och rödbetor, brer ett par mackor och sätter mig vid bordet. Jag bläddrar igenom lokaltidningen från igår utan att riktigt läsa.

När jag har ätit klart, går jag in och ringer till Anders på hans jobb.

– Hej älskling, säger han. Vad gör du?

– Jag har precis skickat ett brev till dig.

– Igen? Vad har du skrivit?

– Det får du se i morgon. Det är inget särskilt.

– Har du tråkigt?

– Nej, inte ett dugg. Jag ska till Anita ikväll. Charlotte kommer också.

Ute på trottoaren kan jag se konfirmanderna gå förbi. De skrattar och knuffar varandra. En av flickorna är ganska mycket längre än de andra och har långt lockigt hår. Hon skriker högt och börjar springa; ett par av pojkarna springer efter henne.

– Så du behöver inte ringa ikväll, säger jag.

Vi lägger på, och jag går ut för att diska. Men jag kan inte hitta någon ren kökshandduk, så jag tar på mig ytterkläder och cyklar upp på stan.

Jag köper mjölk och kökshanddukar och ett paket nötfärs på stormarknaden. Jag har inte lust att gå till slaktaren än. På hemvägen cyklar jag bort till skolan och leder min cykel över

skolgården. Där är kritteckningar på asfalten, stora ansikten som föreställer indianer och kineser. Jag undrar om det är något eleverna själva har ritat.

Det är lektion nu, skolgården är tom, bortsett från en gänglig kille som sitter i rökrutan med huvudet framåtböjt och en cigarrett i handen. Han tittar upp när jag kommer fram till honom.

– Hej, säger jag.

– Hej.

Han askar.

– Vet du när det ringer ut? frågar jag.

Han tittar på sin klocka.

– Om tjugo minuter.

– Tack.

Han tittar ner igen.

– Jag har gått på den här skolan en gång, säger jag.

– Jaså.

– Det är fjorton år sedan.

– Hm.

– Går du i tian?

Han nickar utan att titta på mig.

– Så du passar på att ta dig ett bloss, säger jag och ler.

Han tittar på sin cigarrett.

– Men hej då så länge, säger jag och leder cykeln tvärsöver skolgården. Jag ställer den i cykelstället. Så följer jag den lilla gångbanan vid sidan om huvudbyggnaden och går runt och sätter mig på en bänk bakom skolan. Jag sitter inte kvar

särskilt länge. När klockan ringer är jag redan på väg mot gatan. Vinden är kall för öronen, och jag faller upp kapuschongen.

Där hemma packar jag upp varorna och sätter dem på plats. Jag låter disken stå och öppnar några flyttkartonger. Jag letar efter ett par skor som jag vet att jag packade ner i en gul tygpåse.

Jag hittar dem inte, istället hittar jag en ljus kofta, som jag har letat efter sedan jag kom hit. En av knapparna sitter löst, men som tur är kommer jag ihåg att nål och tråd ligger i en plastpåse tillsammans med mina smycken. Där hittar jag också en katalog från ett varuhus. Jag hann inte titta i den innan jag flyttade, men nu bläddrar jag igenom den och faller för en svart byxdress. Jag ringer och beställer den med mitt kontokort. Efter en stund ångrar jag mig och ringer tillbaka för att avbeställa den, men alla telefonlinjer till varuhuset är upptagna.

Jag syr fast knappen i koftan och hänger ut den på en klädgalge utanför köksdörren. Den behöver vädras.

Sent på eftermiddagen går jag till grannen med cykelpumpen. Han öppnar dörren så fort jag har ringt på.

– Tack för lånet, säger jag och räcker honom cykelpumpen.

– Men kom in.

Han stiger åt sidan och låter mig gå före honom in i var-

dagsrummet, där hans fru sitter framför tv:n och tittar på tävlingsdans. Musiken är hög, och hon ler mot mig.

– Hej på dig, Anne, säger hon. Kommer du och ska köpa ägg?

– Nej, jag skulle bara lämna tillbaka cykelpumpen.

– Jaså, jaha. Sätt dig ner.

Hon slår ut med handen mot soffan, och jag sätter mig bredvid henne. Hon tittar åter på tv-skärmen.

– Jag fattar bara inte hur de lyckas låta bli att ramla mot varandra på dansgolvet, säger hon.

– Nej.

– Kan du förstå det? säger hon.

Jag skakar på huvudet.

– Nej. Det är konstigt.

– Men kan du förstå det?

Hon tittar på dansarna en stund. Så tar hon fjärrkontrollen, sänker ljudet och vänder sig mot mig.

– Nå, Anne. Du sa att du flyttade för fjorton år sedan.

– Till sommaren är det fjorton år.

– Och ni bodde ovanpå järnhandeln?

– Ja, på slutet. Innan dess bodde vi ute vid den gamla stationen.

– Jaha. Nej, det säger mig ingenting.

Hon trummar med fingrarna på soffbordet.

– Ellen brukar minsann annars komma ihåg allting, säger mannen. Han har satt sig i fåtöljen.

– Och din pappa jobbade inte i rådhuset? säger hon.

– Nej. Båda mina föräldrar var lärare.

– Javisst, ja.

– Men de jobbade inte här i stan.

– Nej. Det är nog därför jag inte kommer ihåg dem.

Hon reser sig tungt och går ut i köket. Jag hör att hon stökar med en burk. Tävlingsdansarna svingar sig in och ut mellan varandra samtidigt som de ler. En av männen är klädd i en tight blå overall.

– Då skulle vi alltså få snö, säger mannen från fåtöljen.

– Ja.

Jag nickar några gånger. Ellen kommer in och sätter ett fat kokostoppar framför mig på bordet.

– Nej tack.

– Jaså, men då måste du i alla fall ha några ägg.

– Inte idag. Jag har några stycken där hemma.

– Men bara kom när du vill ha några. Svend har alltid ett lager.

– Det ska jag göra.

De följer mig ut i tamburen. Svend öppnar dörren för mig, och jag går tillbaka till huset. De står där borta och tittar på mig när jag låser upp. Jag vinkar till dem och går in.

Kanske borde jag se till att hänga något på väggarna i morgon. Akustiken är oerhörd. Jag går genom rummen och in i arbetsrummet, och det ekar när jag sätter hälarna i trägolvet.

– Hallå, hallå, säger jag.

Jag går ut i badrummet och klär av mig. När jag står i duschen hör jag en dörr slå ett par gånger där uppe. Jag stänger av kranen och går upp på ovanvåningen med handduken om mig. Det är tvärdrag. Fönstret i sovrummet står fortfarande öppet. Jag stänger det och börjar torka håret.